

κόν μου. Ὁ Βουρνεδάλ ἀπέθανε πρὸ πέντε χρόνων. Δὲν εἴμπορῶ ἀκόμη νὰ παρηγορηθῶ.

✱

Ἠγέρθη, ἔκαμεν ὀλίγα βήματα, καὶ τοποθετηθεὶς ἀπέναντί μου «Αἱ! μοῦ εἶπε, λέγω ὅτι ἡ διαθήκη τῆς μητρός μου εἶνε ὅ,τι ὠραιότερον, ὅ,τι νομιμότερον, ὅ,τι μεγαλοφρονέστερον εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ μία γυναῖκα. Δὲν τὸ νομίζεις καὶ σύ;»

Τῷ ἔτεινα καὶ τὰς δύο μου χεῖρας: «Ναί, βεβαίως, φίλε μου» τῷ ἀπήντησα.

(Κατὰ τὸν Guy de Maupassant)

...Ω

ΤΑ ΕΛΑΒΕΝ ΟΠΙΣΘ

Εἶχον ἐρίσει, ἡ δὲ κόρη ἔλεγε δίδουσα αὐτῷ μικρὸν δέμα: «Ἐδῶ, κύριε. εἶνε ὅλα τὰ δῶρα ὅσα μοῦ ἔκαμες μέχρι τοῦδε. Τώρα πλέον ὅτε πᾶσα μεταξὺ μας σχέσις διεκόπη, δὲν πρέπει νὰ ἔχω κατὰ πρόημα, τὸ ὅποιον νὰ μοῦ ἐνθυμίξῃ τὸ ἀνόητον παρελθόν».

«Ἐχεις δικαίον, δεσποινίς,» ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἐνομιλῶ ὅμως τι πρέπει καὶ ἐγὼ καὶ σὰς ἐπιστρέψω ὅσα δῶρα μοι ἔκαματε».

«Ἐγὼ δὲν σὰς ἔκαμα κατὰ δῶρον, ἐνθυμοῦμαι καλῶς».

«Πῶς, μοῦ ἔκαματε».

«Κύριε, ἐγὼ;»

«Ἀγαπητὴ μου» ὑπέλαβεν ἐκεῖνος μετὰ ποιῶς τινος συγκινήσεως «τὰ δῶρα ἅπαντα μοι ἔκαματε

εἶνε ἀνεκτίμητα! θὰ μοῦ σπαράξουν τὴν καρδίαν ὅταν τὰ ἐπιστρέψω, δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὰ κάμω».

«Λάβετε λοιπὸν, κύριε, τὴν καλωσύνην νὰ μοι εἴπητε τί πράγματα εἶνε αὐτὰ περὶ τῶν ὁποίων μοι ὁμιλεῖτε;»

«Ἐννοῶ, τὰ φίλια τὰ ὅποια μοῦ ἔδωκες! Δὲν ἀνήκουν εἰς ἐμὲ τώρα. Εἶνε χρέος μου νὰ τὰ ἐπιστρέψω. Συγχώρησόν με, ἀγαπῇ μου, ἀλλὰ... δὲν δύναμαι νὰ γύρω χωρὶς...»

«ὦ, φίλτατέ μου!»

«Ὅτε δὲ τὸ ὀρολόγιον τῆς πόλεως ἐσήμειρε τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτός καὶ ἐπὶ τρεῖς ὥρας κατόπιν, ὁ Γεώργιος ἀκόμη τὰ ἐπέστρεφεν.

(Μίμης)

Γ. Π. Π.

Η ΔΕΙΛΗ ΦΑΛΗΡΟΠΟΥΛΑ

Λισθητική Μελέτη

Ἡμέτερος καλλιτέχνης κύριος Γεώργιος Βρούτος ἐπεράτωσε κατ' αὐτὰς τὸν νέον ἀγαλμα ὅπερ ἐπενόμασεν «Ἡ Δειλὴ Φαληροπούλα».

Παρθένος δέκα ὀκτὼ ἔως δέκα ἐνέα ἐτῶν εἰσέρχεται εἰς τὸ λουτρόν καὶ ἐκδύεται ἵνα ριθῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ τέχνη ἀνωτέρα τῆς αἰδοῦς δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὸν καλλιτέχνην νὰ περιβάλλῃ τὸ παρθενικὸν πλάσμα τῆς φαντασίας του διὰ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ λουτροῦ, τῆς ὁποίας αἱ πτυχαί, καλύπτουσαι καὶ δυσμορφοῦσαι πολλαχοῦ τὰς γραμμάς τοῦ σώματος, ἥκιστα θὰ συνῆδον πρὸς τὸν σκοπὸν του.

Οὕτω λοιπὸν γυμνὴ κατέρχεται τὰς βαθμίδας μέχρι τῆς τελευταίας καὶ ἐγγίζει τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς εἰς τὴν θάλασσαν, τῆς ὁποίας ἡ ψυχρότης ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ἀγρία θέα ἀφ' ἑτέρου ἐπιδρῶσιν αἰσθητικῶς ἐπὶ τῆς δειλῆς φαντασίας της, καὶ ἡ κόρη διὰ μιᾶς κινήσεως ὁλως φυσικῆς, ζητεῖ νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀλλὰ μὴ δυνυνθεῖσα ἀνευ περιστροφῆς τοῦ σώματος ὁλοκλήρου, κάθεται ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος, στήριζομένη διὰ τῶν χειρῶν, μὴ καὶ ἀκουσίως της παρασυρθῇ καὶ τολμήσῃ ἐκ δευτέρου τὴν κατάδυσιν.

Ἴδου ἡ ὅλη ἱστορία τοῦ ἀγάλματος, τὸ ὅποιον ἐμπνευσίς ἀδρᾶ συνέλαβε καὶ σμίλῃ ἀδρότερα ἐξετέλεσε.

Τὸ πᾶν ἐνέκειτο εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ αἰσθητικῶν συναισθήματος, καὶ πρὸς τοῦτο δύο μέσα παρίχοντο εἰς τὸν καλλιτέχνην: ἡ δι' ἐντάσεως τῶν γραμμῶν τοῦ προσώπου καὶ τῶν μυϊκῶν γραμμῶν τοῦ σώματος νὰ ζητήσῃ ἐν τῇ κινήσει τὴν ἀναπαράστασιν τῆς δειλίας, ἡ νὰ ζητήσῃ αὐτὴν ἀπλῶς καὶ μόνον ἐν τῇ ἐκφράσει τῆς μορφῆς· τὸ πρῶτον μέσον εἶνε ἀλγότερον ἐν τῇ φύσει, τὸ δεύτερον ἀδρότερον ἐν τῇ τέχνῃ. Καὶ τὸ δεύτερον τοῦτο μέσον προετίμησεν ὁ κ. Βρούτος.

Ἡ κόρη ἀνευ ὀρισμένου σκοποῦ, ἀνευ ὀρισμένης τινος σκέψεως, ἴσως δὲ καὶ ἀκουσίως, κλίνει ἐλαφρῶς πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ βλέμμα της ἀορίστως

ἀτενίζει πρὸς τὸν πόντον. Εἶνε τόσον ἐλαφρὰ ἡ συγκίνησις, ὥστε οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ῥυτίς περὶ τὰς ὀφρύς, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη κάθετος γραμμὴν περὶ τοὺς ὀφθαλμούς δηλοῖ τὴν ταραχὴν της. Μόνον δὲ ἐν τῷ βλέμματι, ἀμυδρῶς καὶ μόλις, ἐμφαίνεται ἡ δειλία τῶν σκέψεων της, σκέψεων παιδικῶν, ἀορίστων, ἀγνώστων καὶ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς διάνοιαν. Εἰς ἀντίθεσιν τῆς ἐν τῷ βλέμματι ἀορίστου ταραχῆς ἔρχονται τὰ χεῖλη, τῶν ὁποίων αἱ γωνίαι ἀνερχόμεναι ἀνεπαίσθητος διαγράφουσι μειδίαμα ἐλαφρότερον πνοῆς· ὥς νὰ εἰρωνεύεται αὐτὴ ἑαυτὴν διὰ τὴν ἄκαιρον δειλίαν της. Ὡς δὲ ἐν τῷ βλέμματι μόλις τις μαντεύει τὴν ταραχὴν, οὕτω καὶ εἰς τὰ χεῖλη μόλις δύναται νὰ διδῇ τὸ ὑπολανθάνον μειδίαμα. Καὶ ἐν τῇ ἀορίστῃ ταύτῃ ἔγκειται ἅπας ὁ παρθενικὸς χαρακτήρ τοῦ ἀγάλματος· μαντεύομεν τὰς σκέψεις μιᾶς παρθένου ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ τὰς ὀρίσωμεν.

«Εἶμαι γυμνὴ— σκέπτεται ἡ δειλὴ Φαληροπούλα — εἶμαι γυμνὴ ἐγὼ ἀπέναντι τῆς φύσεως· τὸ πᾶν μετὰ πόθου μὲ βλέπει, ὁ οὐρανὸς μὲ βλέπει, ὁ ἀήρ ἀκορέστως φιλεῖ τὴν γυμνότητά μου, τὸ κύμα, ἐναγωνίως ἀφρίζον ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας προσδοκᾷ ἀνυπομόνως νὰ δεχθῇ καὶ νὰ καταφιλήσῃ τὰς γυμνὰς σάρκας μου· εἶμαι γυμνὴ ἐγὼ ἀπέναντι τῆς φύσεως... Καὶ ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ μυριάδας ὀφθαλμῶν διαδίδει ἡ παρθενικὴ φαντασία της, ὀφθαλμῶν ἀκορέστων. Νομίζει τις ὅτι ἡ ἐν τῷ βλέμματι ἐκφραζομένη δειλία προέρχεται ἐξ αἰδοῦς μάλλον παρὰ ἐκ φόβου. Ὡς ἡ πρωτόπλαστος Εὐα, αἰσχύνεται καὶ αὐτὴ πρὸ τῆς ἰδίας γυμνότητος. «Μὴ φοβοῦ» τῇ ἀπαντᾷ τὸ χεῖλος «εἶσαι μόνη, οὐδεὶς σε βλέπει, οὐδεὶς σε ποθεῖ, ἀλλὰ... μήπως δὲν εἶσαι ὠραία; μήπως δὲν εἶσαι εὐμελὴς;» Καὶ ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ ἐλαφρὰ τις φιλαρέσκεια, ἀθῶος τις ἐγωισμὸς ἀπλοῦται ἐπὶ τῆς μορφῆς της, καταλήγων εἰς τὸ ὑπολανθάνον τοῦ χείλους μειδίαμα.

✱

Ἐν τῇ ἐκφράσει τοῦ προσώπου ὁ καλ-

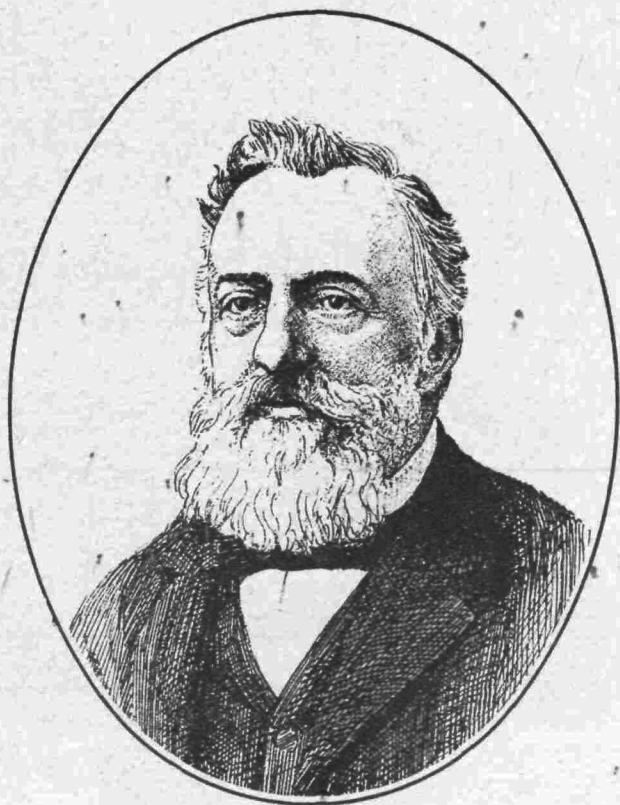
λιτέχνης φαίνεται παλαιῶν καὶ ἀμφοτέρων μεταξὺ τῆς κλασικῆς τέχνης τῶν ἀρχαίων, ἥς τὸ ὄνειρον εἶνε ἡ ἡρεμία τῶν γραμμῶν· καὶ τῆς συγχρόνου τέχνης, ἥς τὸ ὄνειρον εἶνε ἡ ἐν τῇ κινήσει παρὰστασις τῆς ζωῆς. Ἀμφοτέρων ὅμως τῶν σχολῶν τούτων σκοπὸς εἶνε ἡ ὁσον οἶον τε προσπέλασις εἰς τὸ τέλειον καλὸν, εἰς τὸ τέλειον κάλλος. Ἡ κίνησις τῶν μυϊκῶν γραμμῶν, λέγει ἡ κλασικὴ τέχνη, δυσμορφεῖ, παραμορφώνει ἡ κίνησις τῶν γραμμῶν, λέγει ἡ σύγχρονος τέχνη, οἶδει ζωὴν, πνοὴν, ψυχὴν. Κατὰ δὲ τὴν γνώμην τοῦ Πλωτίνου, ἡ καλλονὴ ἔγκειται ἐν τῇ ζωῇ.

Ὁ κ. Βρούτος, ποτισθεὶς εἰς τὰ νάματα τῆς κλασικῆς τέχνης ἐπηρεαζόμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἀληθείας, ἥτις ἐγκρύπτεται ἐν τῇ τέχνῃ τῶν συγχρόνων, ζητεῖ τὸ ἰδανικόν του, χωρὶς ἴσως καὶ ὁ ἴδιος νὰ τὸ ἐννοῇ, εἰς μέσῃν τινα ὁδόν. Τοῦτο βλέπει τις καὶ ἐν αὐτῇ τῇ κόμῃ τῆς δειλῆς Φαληροπούλας του. Ὁ κεκρύφαλος τῶν ἀρχαίων ὑπὲρ τὸν τράχηλον, ἡ ἀφελὴς ἀμέλεια τῶν τριχῶν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ἄκρου ποδὸς μιὰ εἶνε ἡ ἀρχουσα γραμμὴ: «ἡ ὀφιοειδὴς (la ligne serpentine) ἡ γραμμὴ τῆς καλλονῆς, ἡ κατ' ἐξοχὴν γραμμὴ τῆς ζωῆς. Νομίζει τις ὅτι οἱ κυματισμοὶ τῆς πρὸ τῶν ποδῶν της θαλάσσης ἀνέρχονται καὶ διατρέχουσιν ὁλόκληρον τὸ σῶμα της, ὥς νὰ ἦτο καὶ τοῦτο συνέχεια τῶν κυμάτων της. Οὐδεμία γραμμὴ τοῦ σώματος ἐν ἡρεμίᾳ· τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ κίνησις καὶ ζωή.

Ὁ τράχηλος καὶ ἡ ῥάχις εἶνε ἴσως τὰ δυνατότερα σημεῖα τοῦ ἔργου.

Ὁ δεξιὸς ποῦς, στήριζόμενος ἐπιχαρίτως ἐπὶ τῆς τρίτης βαθμίδος, ὑποδοιθεὶ τὴν δύναμιν, ἢν ἡ κόρη καταβάλλει εἰς τοὺς βραχίονας καὶ οὕτω λυαίνει ὀλίγον τὴν ἐξόγκωσιν τῶν μυῶνων, οἵτινες θὰ ἔδιδον ἴσως ἀρρενωποτέρην ἐκφράσιν εἰς τὴν δειλὴν κόρην τῆς φαντασίας του. Ὁ ποῦς δ' οὗτος κλίνει ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, δι' ὁρμεμφύτου κινήσεως, ἢν ὑπαγορεύει ἡ παρθενικὴ αἰδώς. Οὐδὲν δὲ φυσικώτε-

ΜΙΧΑΗΛ ΜΕΛΑΣ
(Ὁ νέος δήμαρχος Ἀθηναίων)

ΠΑΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ
(Ὁ νέος Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου)

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΒΟΥΛΑΝΖΕ

Η ΚΥΡΙΑ BONNEMAIN

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗ

(Ἀποκαλυφθὲν ἐν Νικαίᾳ τῇ 16 Ὀκτωβρίου.—Ἔργον τοῦ γλύπτου *M. Deloye*)

ρον καὶ ἐπομένως ἀληθέστερον τῆς κλίσεως ταύτης, τῆς ἀνευ προηγουμένης σκέψεως ἐπερχομένης εἰς τὴν δειλὴν παρθένον καὶ ἐν γένει εἰς τὴν γυναῖκα. Ὁ ἀριστέρος ποῦς, μόλις κρατούμενος εἰς τὸ ἄκρον τῆς τεταρτῆς βαθμίδος, εὐρίσκεται οἰονεὶ μετέωρος μεταξύ τῆς κλίμακος καὶ τοῦ κύματος, τὸ ὁποῖον θωπεύει τοὺς δακτύλους. Εἶνε δὲ τόσον ἐλαφρὰ ἢ στάσις του, τόσον ἀδεαῖα ἢ κίνησις του, ὥστε νομίζει τις ὅτι διακρίνει εἰσέτι ἐπ' αὐτοῦ τὴν φρικίαν τοῦ εἴρους· τὴν ἀδεαδιότητα ταύτην ἐπιμαρτυροῦσιν αἱ περὶ τὴν ὀσφύν γραμμαὶ, αἵτινες θλώμεναι φυσικῶς ἀλλ' ἐλαφρῶς, δηλοῦσι τὸ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα τὸ μεσολαβῆσαν μεταξύ τῆς στάσεως καὶ τῆς προηγουμένης κινήσεως. Τὸ στῆθος παρθενικὸν ἀλλ' εὐσκαρὸν, κλίνει πρὸς τὰ δεξιὰ ὡς ἐκ τῆς δυνάμεως, ἣν καταβάλλει ὁ δεξιὸς βραχίον καὶ ἐν γένει ὁλόκληρον τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ σώματος. Αἱ κνήμαι κανονικαί, καμπύλας ἀπολήγουσαι· εἰς δὲ τοὺς εὐτόρνους μηρούς διαφαίνεται εἰσέτι ἡ παλμώδης τῆς σαρκὸς κίνησις καὶ ἡ ἐλαφρὰ ἐντασις τῶν μυῶνων.

Ἀδρὰ ἁρμονία τοῦ συνόλου πρὸς τὰ μέρη καὶ τῶν μερῶν πρὸς τὸ σύνολον· ἁρμονία διαρρέουσα, ὥς τι ἄορατον ρευστόν, τὰς γραμμὰς ὅλας τοῦ σώματος καὶ χανομένη εἰς τὰ πρὸ τοῦ ποδὸς κύματα. Ἡ τῶν μερῶν πρὸς ἀλλήλα καὶ πρὸς τὸ ὅλον συμμετρία εἶνε καλλιτεχνικὴ καὶ οὐχὶ γεωμετρικὴ· ἐν ἀλλοις λόγοις οὐχὶ συμμετρία διαδήτου, ἀλλὰ συμμετρία σμίλης.

Τὸ ἔργον εἶνε φυσικοῦ μεγέθους, ἀναστήματος ὑψηλοῦ, συνφδὰ πρὸς τὴν γνῶμην τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις ἐξήτει καὶ εὗρισκε, ὡς διδάσκει, τὴν καλλονὴν εἰς τὰ μεγάλα σώματα: «Τὸ κάλλος ἐστὶν ἐν μεγάλῳ σώματι. Οἱ μικροὶ δ' ἀστεῖοι καὶ σύμμετροι, καλοὶ δ' οὐ!»

Δὲν εἰξεύρομεν ἂν θὰ ἔχανε τὸ ἔργον πλησιάζον ἐτι μᾶλλον πρὸς τὴν ἀλήθειαν· ἂν ὄνλ. τὸ πέλμα τοῦ δεξιοῦ ποδός, ὑπεῖκον εἰς τὴν δύναμιν τῆς πιέσεως, ἦν ἡ κόρη καταβάλλει ὅπως κρατηθῇ στερεώτερον, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω· ἂν ἡ κνήμη, καὶ ὁ μηρὸς τοῦ ἰδίου ποδός, ὁ δεξιὸς βραχίον καὶ αὐτὴ ἐτι ἡ ὠλένη, διὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν τῆς πιέσεως παρίστων καταφανέστερας μνίκας ἐξογκώσεις, διακρινόμενας καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐτι τοῦ καρποῦ τῆς ἰδίας χειρὸς· τοῦναντίον. ὑποθέτομεν ὅτι τεχνικῶς τὸ ἔργον τοῦ κ. Βρούτου θὰ ἐκέρδιζε μᾶλλον, διότι τὸ καλὸν ἔγκειται ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἐν τῷ πιστῇ ἀντιγραφῇ τῆς φύσεως. Τότε ὅμως δὲν θὰ ἐξεδηλοῦτο πλέον τόσον σαφῶς ἡ παρθενικὴ ἐκείνη ἀδεαδιότης, ἡ δειλὴ ἐκείνη ἐκφρασις τῶν ἀγνώστων τῆς κόρης σκέψεων καὶ θὰ παρουσίαζεν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἰλαρὰν τῆς μορφῆς ὀψιν, ἐν ἣ ἔγκατοπτρίζεται ἀδικαιολόγητος τις δειλία. Τοιαύτην συνέλαβεν ὁ καλλιτέχνης τὴν δειλὴν Φαληροπούλαν του καὶ τοιαύτην τὴν ἐξετέλεσεν· ἀδεαῖαν, ἀραχνοῦφαντον· οὐδὲ μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ζητήσωμεν ἄλλο τι· αὐτὸ ἦτο τὸ ἰδανικόν του· καὶ πρὸ παντὸς ἔργου τέχνης, εἴτε ποιήματος, εἴτε εἰκότος, εἴτε ἀγάλματος, εἴτε μέλους, εἴτε οἰκοδομήματος, πρέπει πρῶτον νὰ ζη-

τῶμεν τὴν σκέψιν, τὴν ιδέαν τοῦ καλλιτέχνου. Ἄλλως τε, ὡς ἀνωτέρω εἰπομεν, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ ἔργου του τοῦτου ὁ κ. Βρούτος φαίνεται παλαίων μεταξύ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νεωτέρας τέχνης, μεταξύ κινήσεως καὶ ἡρεμίας, μεταξύ φαντασίας καὶ ἀληθείας.

Τοιαύτη Ἡ δειλὴ Φαληροπούλα. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν τὴν ἐδλέπομεν γεγλυμμένην ἐπὶ μαρμάρου καὶ ἐστημένην παρὰ τινι ἑλληνικῇ παραλίᾳ. Δὲν θὰ ἦτο δραγε εὐφυνῆς ἐπίνοια, ἂν οἱ πατριῶται τῆς Φαληρείς τὴν ἐξηγόραζον καὶ τὴν ἐτοποθέτουσαν ἐκεῖ πρὸ τῶν ἀγαπητῶν της κυμάτων;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

(Ἐκ τῶν τῆς Στεφανίας Βώλ).

Ἡ χαρὰ εἶνε ἄλυσος, δεσμεύουσα τὴν ψυχὴν εἰς τὴν γῆν· ὁ πόθος καὶ τὸ ἄλγος εἶνε πτέρυγες, φέρονσαι αὐτὴν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς.

Πάντα τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος ζητοῦσι τὴν ἀλήθειαν, λησμονοῦντα ὅτι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου οἱ ἄνθρωποι ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς μόνον ἐν τῇ ἀπείτῃ.

Ὁ ἔρως λύει τὸ πρόβλημα τοῦ πῶς δύναται τις σπαταλῶν νὰ πλουτῇ.

Ἐν τῷ γάμῳ πολὺ σπαρίως δύο ἡμίση ἀποτελοῦν ἐν ὅλον.

Διὰ τὸν φιλόσοφον εἰς μόνον τρόπος ὑπάρχει τοῦ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος: νὰ λησμονήσῃ τὴν λέξιν διατί.

Ἐκ τῆς περὶ βίου θεωρίας ἐνὸς ἀνδρὸς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἀσφαλῶς ὁποῖον χαρακτήρος ἦτο ἡ γυνή, ἥτις ἐξήσκησεν ἐπὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὴν μερίστην ἐπιρροήν.

Υπάρχει ἔν τι τὸ ὁποῖον εἶνε ἰσχυρότερον τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνδρός· τοῦτο τὸ ἔν τι εἶνε ἡ ἀδυναμία τῆς γυναικός.

Ἡ ἑλλειψὶς ἀρχῶν εἶνε ἡ καλλιτέρα κολυμβητικὴ ζώνη εἰς τὸ πέλαγος τοῦ βίου.

Ἐν τῷ ἔρωτι ὁ ἀνὴρ εἶνε παιδίον· κλαίει διὰ τὸ ἄθυρμα, ὅπερ ἡ μήτηρ του τῷ ἀποκρύπτει. Ἐὰν ὅμως τὸ λάβῃ εἰς χεῖρας, του, τὸ συντρίβει καὶ εἶτα τὸ περιγραφεῖ.

EPICEDIO

Sulla cara spoglia della gran Duchessa
ALESSANDRA DI RUSSIA.

Stavasi all'alba il dì, quando improvviso
Una gelida man strinse ogni core.
E s' udio mormorar: spento è quel fiore
Che del mondo e del ciel era il sorriso.

Allo iterarsi dello infausto avviso
Si fermo invalse universal dolore,
Che ognun sentissi di pietade e amore
Fra i più teneri affetti il cuor conquiso.

Ma il grato olezzo anche su in cielo asiese
Onde averlo fra loro ebber desio
L'Alme ch ivi si stanno al gaudio intese.

Allora a un divin cenno. Angiol partio
Che svelto il fior, cor tre germogli, il rese
All' amor dé beati, in grembo a Dio.

PH. ZENO

ΟΣΣΙΑΝ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΙΝΙΣ-ΘΟΝΑΣ

Ἦ πόθεσι

Ὁ ποιητὴς ξαναθυμᾶται τὰ νιάτα του. Ἀποστροφή πρὸς τὴ Σέλα. Ὁ Ὁσκάρ λαβαίνει τὴν ἄδεια νὰ πάη εἰς τὴν Ἰνις-Θόνα, νησί τῆς Σκανδιναβίας. Ἡ θλιπτικὴ ἱστορία τοῦ Ἀργῶν καὶ τοῦ Ρούρω, ποῦ ἦταν τέκνα τοῦ Βασιλέα τῆς Ἰνις-Θόνας. Ὁ Ὁσκάρ γδικιέται τὸ θάνατό τους καὶ γυρίζει νικητὴς εἰς τὴ Σέλα. Μονόλογος τοῦ ποιητῆ.

Ἡ νιότη μας μοιάζει με τ' ὄνειρο τοῦ κυνηγοῦ ἀπάνου εἰς τὴν ἔρμην ῥάχην. Εἰς τὰς γλυκειὰς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου ἀποκοιμήθη· ξυπνάει καὶ μαῦρον ἀνεμοζάλη τὸν περιζώνει. Φλογερεῖ ἀναλαμπές πετοῦν τρογύρου, καὶ δειοῦν τὰς κορφές τους τὰ δένδρα εἰς τὸν ἀνεμο. Ξαναφέρειν τότε εἰς τὸ νοῦ του με πόθο τὴν ἡμέρα τοῦ ἡλίου καὶ τὰ χαρούμενα ὄνειράτα τοῦ ὕπνου του. Πότε κ' ἡ νιότη τοῦ Ὁσσιάν θὰ ξανάρθῃ; Πότε θ' ἀναγαλλιάσῃ τ' αὐτί του εἰς τὸ βρόντο τῶν ἀρμάτων; Πότε κ' ἐγώ, δὲν τὸν Ὁσκάρ, θὰ κινήσω μες τὴ λάμπη τῆς ἀρματωσιάς μου; Ἐλάτε εἰς, ῥάχες τῆς Κόνας, μετὰ ποτάμια σας, ἀφοκραστέτε τὴ φωνὴ τοῦ Ὁσσιάν. Ὡσάν ὁ ἡλῖος λαμποκοπάει μες τὴν ψυχὴ μου τὸ τραγοῦδι. Αἰδάνομαι τὰς χαρὰς τῶν περασμένων καιρῶν.

Ξανοίγω τοὺς πύργους σου, ὦ Σέλα! τὰς βαλανιδιὰς ποῦ ἰσκιάζουν τὰ τείνη σου· τὰ ποτάμια σου φλοιοβίζουν εἰς τ' αὐτιά μου, τὰ παλληκάρια σου συνάζονται ὁλόγυρα. Στὴ μέση στέκεται ὁ Φίγκαλ. Στὴν ἀσπίδα τοῦ Τρεμμὸρ εἶναι ἀπιθωμένος κ' ὁλόρθο τὸ κοντάρι του ἀκκουμπάει εἰς τὸν τοῖχο. Γροικαίει τὰ τραγοῦδια τῶν Βάρδων του. Ἡ ἀντραγαθίς του ἀκούονται· τὰ ἔργα τοῦ βασιλέα εἰς τὴ νιότην του. Ὁ Ὁσκάρ ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ ἀκουσε τοὺς ἐπισίνους τοῦ πολεμάρχου. Ἐξεκρέμασε τὴν ἀσπίδα τοῦ Βράννου (1) ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ τὰ μάτια του ἐγιόμισαν

(1) Πατέρας τοῦ Ἐδεραλλιν καὶ πάππος τοῦ Ὁσκάρ.